

NA VRAHA z pohledu jedné kozy, která skončila na kameni.

Přes Fejsbuk se mi dostalo pozvánky na outdoorový závod Na vraha. Pročítám si přípisy v týmové skupině a rozhoduji se, zda jet či nejet. Po přečtení: „*Hledáme holka/kluka co ujde s batohem (velikost asi tak na Tmou ale víc jídla) cca 100 km*“, jsem se vžila do bezpohlavní šerpy a kývla na výzvu.

Samotný závod začíná představením týmů. Někteří přijeli z daleka, někteří ukázali tlapky, další repováním vzývali sníh a déšť a jiní pásli kozy. Scénka od organizátorů nás vtáhla do časoprostorového děje a rázem se z outdoorového závodu stala záchranná akce pro dceru vědce z budoucnosti. Rozprchlí jsem se na drobný orientáček. V cíli jsem obdrželi důležité papíry k celkové hře. Někteří luštili, jiní hledali v mapě stanoviště a po promrznutí rukou se rozhodlo vyrazit. Ve vesničce na nás hulákala paní z okna: „*Chuligáni, zavolám na vás policii! Co to je chodit pořád sem a tam.*“ Utekli jsem tedy do lesů pro další a další kontroly.

Na prvním obslužném stanovišti nás prolili čajem a my jsem je za to povozili autem a zpestřili okolní les uměním z řad Land-artu. Za chůze ve spánku jsme bloumali dál po trase. Některé kontroly jsem nacházeli, jiné se nám schovávaly, až jsem dorazili k další obslužné kontrole s elektrickým proudem. Abych motivovala tým, vyhlásila jsem: „*Za každý dotyk 5 kliků.*“ Rázem jsem si jako jediná udělala 10 kliků. Motivace hadr.

Legendární marné hledání motyčky nás našťestí v Bělé minulo a kartička nenechala na nalezení dlouho čekat. Škola byla pekelně daleko a Sloní rybník s hráběmi ještě dál. Nakonec jsem se celí utrmácení dopravili až k pyramidám. Pro Egyptřana bychom se i rozkrájeli a převáželi jsme mu kvádry sem a tam, až jsem mu ten jeho symbolický kvádr odvezli úplně ze stanoviště (zjištěno až po divném pocitu – co to jednu kozu tlačí v kapuci).

Pravěký muž nás přivítal dole se slovy - úkol je nahoře. Času bylo pramálo a tak nezbyl ani na nějaké výškové nepohodlí nad roklí. Po vyběhnutí jsem zjistili, že čtení dopisovaných zpráv bohužel nevěnujeme náležitou pozornost. Tím jsme prošvihli šermířské stanoviště. Tato drobná lajdácká zkušenost nás rozervalo fyzicky i psychicky. Daň byla nejvyšší – jedna koza odpadá. Zbylé se vrhají přes pole k našemu poslednímu stanovišti, kde jsme se nalodili a plavili objevovat Ameriku. Vybrakovali jsem zlato a s nohama těžkýma jak olovo chvátáme azimutem do cíle první etapy. Doběh ještě o dvě minutky dříve. Sestavili jsme z fotek dceru a usnuli jak špalci.

Probuzení kolem druhé ráno bylo sice čekané, ale i tak se nám nečekaně moc nechtělo. Zběhly jsme zhltili nějaké řeči o nějakém Kruťákově, které jsem aplikovala do mapy a stanovila tím první obslužné stanoviště – Hlavice. Naštěstí v poslední chvíli si pozorná Koza všimla cedule na dveřích a tím jsme si ku bodovému prospěchu prodloužili cíl o několik desítek kilometrů.

Na prvním stanovišti začal boj proti dívčímu týmu Vysoce integrovaní. Hod kroužkem, skládání puzzle či navigace stavaře jsme zvládli, ale na katapult jsou ty holky prostě šikovnější.

Po cestě na nás čekalo milé překvapení v podobě pána stojícího na prahu svého domku v bačkorách a svítícího nám baterkou na jeho rozmáčenou zahradou. Říkájíc: „*Chod'te u keřů, tam to není tak rozmočené, jo a kolik lidí ještě bude chodit? Já abych někoho neprošvihl.*“ Připomínám, že to bylo ve 3 ráno. Dobláčení přicházíme na šicí stanoviště. S časovým limitem 20 minut, který využíváme do poslední vteřiny. Z mokrého hadru, mokré nitě a za skřípání nůžek jsme si ušili krásné žluté čapky. Cesta nás vedla přes pomník až do vesničky, kde bylo úkolem sečíst lípy. V mapě byly napsány dvě památné lípy – tedy proč se trmácet na ono stanoviště? Z jisté vychytralosti orgů nám to nedalo a šli jsem se přesvědčit. Na ceduli bylo napsáno 7 památných stromů – ach ti čeští kartografové. Bohužel nás na onom místě opustil další kozí člen. Už jsem zbyly jen dvě kozy a tak se zařatými zuby utíkáme na stanoviště s magnetickým polem. Síla pole se úměrně zvyšovala s bahnem v poli, ale i to nám nezabránilo udělat pozici plazivé želvy a získat plný počet bodů.

Loupežnická jeskyně byla zamaskována velmi důkladně. Ve skále se rýsoval nepatrný otvor a tam šejdířští loupežníci. Zahráli jsem si proti nim „logika“ – tady jen připomenu, že tak ošklivou mordou může do hry vložit jen opravdu prohnaný loupežník, aby zmátl protivníka. Po ukradení čokolády pelášíme na stanoviště s chůzí na provaze a s gamblerským automatem na čokoládové mince.

Na dalším stanovišti jsme se setkali s lukem, šípem a lehce zasněnou laní. Lani jsme ze čtyř životů ukradli jen dva – přeci jen jsme kozy a laně jsou naše sudokopytníkové sestry a tedy je nemůžeme rozstřílet. Do cíle nám zbývalo jen jedno kovbojské stanoviště. Proti mě usedla na společného oře milá slečna s nemilými ranami. Po vyčerpání všemožné strategie a nakonec i sil, bylo dobojováno. Útěk do cíle začal. Přišli jsme k rybníčku v 16:58. Takže dvě minutky k dobru. Bohužel ostatní měli toho dobra více a my pak promrzli a čekali na konci fronty v kostkových minách. To nám ale tolik nevadilo, neb vidět, jak se dá popíjet čaj z pytlíku od slaných buráků a na závěr se tím vším polít – bylo přímo k zahřátí. Díky ti Dosíku. Po vyluštění minového pole nastal čas zachránit dceru vědátora do 30 minut. Utíkat tak 2 km, splnit pár úkolů - slanění, nošení nezvěstné, přípravy koktejlu pro dcérenku a následně zazvonění krabičky – tedy zazvonil zvonec a závodu byl konec. Stanovený cíl do 5. místa splněno pátým místem. Můžu s klidným srdcem říci: Bylo toho dost a bylo to DOBRÉ....

Děkuji!

Háně-káně z Třebáně
(Koz/sa na kámen)